

Endrődi Béla:

A lapátos néni

Ha télen begyűjtják a kályhát
S a láng elkezd lobogva égni:
Az első tüzes széndarabból
Kibújik a lapátos néni.

És ott zörög, dörmög, lapátol
Egész télen a tűzbe, lángba,
Pernyéből van a fejkendője
S parázs-pettyes a rokolyája.

Kotor, tüzel, zörögve fűjtat
A tüzet fűjja, gyűjtja, oltja.
Hosszú estéken hol szunyókál,
Hol ébredszik duruzsolva.

Ha künn harsog a téli szélvész
S porzik a hó a fagyos éjben:
Ő mérgesen kering a láng közt
S kicsap tüze a kályharésen.

Aztán mindegyre csöndesebb lesz,
Nem zörren már, csak néha sóhajt,
Tavasz felé csak hajnalonta
Hallhatsz házából halkuló zajt.

Künn a napfényes levegőben
Illat, madár kezd visszatérni, –
A kályha mélyén elfeledve
Szétporlik a lapátos néni...

(Az Én Újságom, 1912/50)